

# JÉZUS PILÁTUS ELŐTT

Reviczky Gyula

(Munkácsy képe)

Állok merengve, hosszú áhítattal  
Ez Ő! Ilyen volt! Így képzeltem én,  
Álmomban éjjel, elmélkedve nappal  
Kerestem arcát, végre föllelém.

Mit a halandó, gyöngé ismerettel  
Töprengve könyvekből meg nem tanul,  
Az a te nagy lelkedbe rejtezett el,  
Lángelméd őrzi öntudatlanul.

Az örök eszmét sejtem itt, e vásznon,  
S világrendünk hány bús kérdőjelét!  
A két kezét, mely áld, kötözve látom,  
Hallom a csöcselék ?feszítsd meg?-ét.  
És hallom azt is, százszor hangosabban,  
De nem a trón, a vádlott hirdeti,  
Hogy ami nem veszendő, halhatatlan:  
halandó ember meg nem ölheti!

Nincs, aki védje, nincsen pártfogója,  
Vérét szomjazzák a zsidó papok.  
Jósképpel áll, azt olvasom le róla:  
?Feszítsetek föl! Én meg nem halok!?  
Nézzétek Őt! Két keze megkötözve.  
A nép üvölt: ?Feszítsd meg Őt!?  
Meggzánja asszony, mégsem ő a gyöngé,  
Leborulok ily óriás előtt.

Olyan szelíd, alázatos, lemondó. -  
Ő az erény, igazság mártírja,  
s oly büszke, hajthatatlan, égbe rontó:  
Ez Ő! A Messiás, Isten Fia!  
Pilátus tétovázik ... Nincs segítség!  
Látom, hogy elfogják veszíteni,  
De érzem: kikel sírjából ismét ...  
Meghal, mert ember, él, mert isteni.

Forrás: [www.keresztenydalok.hu](http://www.keresztenydalok.hu)